

Men so var aftur galið. 5 dagar seinni – tað vil siga 10 dagar eftir, at Aron varð føddur – føldi Rini á sær, at okkurt var áfatt.

Rini, Tórður og yngstu børnini vóru heima og at vitjað var komin abbin.

»Sær tað ikki út sum okkurt er galið« spurdi Rini, sum helt sonin síggja nakað gráan út í andlitinum.

Avrátt var, at best mundi vera at fáa ein lækna at hyggja at Aroni, og Rini og Tórður fóru aftur á Suðuroyar Sjúkrahús. Hesaferð komu tey tó ikki heim aftur í bræði.

– Læknarnir á Tvøroyri hildu, at okkurt var galið við hjartanum. Og vit fóru við tyrluni norður til Landsjúkrahúsið, minnst Rini aftur á.

Í Havn kom barnalæknin til tey beinan vegin, og hugt varð at Aroni. Læknarnir vóru í iva um, hvat mundi vera galið. Ivaleyst var tað hjartað, men mett var, at drongurin mátti til Keypmannahavnar á Ríkissjúkrahúsið.

Tað var her óvanliga langa sjúkralagan hjá nýfødða dronginum byrjaði.

– Eg var bara í joggingbuksum og stívlum, sigur Rini. – Og eg í sandalum, minnst Tórður aftur á.

Tey bæði høvdu sagt við Adrian og Sandru, at tey komu aftur beinan vegin. Nú máttu tey til Keypmannahavnar uttan klæðir, pengar ella annað. Familjurnar rundan um tey bæði vóru tó skjótar at syrgja fyri, at Adrian og Sandra vórðu ansað og at klæðir og annað varð sent norður við Smyrli.

Eitt lítið flogfar kom eftir Rini, Tórði og Aroni, og leiðin gekk til Keypmannahavnar.

Kanska Jesus hevur nóg mikið

Í Keypmannahavn møtti teimum blíðsemi. Fólkin í sjúkrahúsinum vóru blíð og vóru um tey, og tað var sjónligt, at tey dugdu at fara við foreldrum, sum sótu í slíkari stöðu.

Fyrstu dagarnir á Ríkissjúkrahúsinum vóru teir ringastu. Rini og Tórður sóu ikki lítla Aron, tí læknarnir vóru um hann alla tíðina. Hann varð kannaður aftur og fram, men tey vistu ikki hvat feilt.

Rini og Tórður sótu á einum lítlum kontóri í triggjar dagar. Har kundu tey sova á einari lítlari sofú og annars bíða eftir boðum. Tey máttu ikki fara frá barnadeildini, har Aron lá, tí um okkurt bráðfeingis stakk seg upp, so máttu tey vera har og vera klár at skriva undir neyðugar vátanir.

Tað var ræðuligt, minnst tey bæði.

– Vit ótu einki og svóvu einki. Vit vistu ikki, hvat fór at henda og kláraðu ikki at hugsa um nakað annað, sigur Tórður.

Læknarnir hildu, at tað var hjartanum, sum bagdi okkurt.

Men eftir nakrar dagar funnu læknarnir fram til, at lítli Aron hevði triggjar blóðtøppar. Ein í nalvanum og tveir í lærkrikunum báðum.

Og læknarnir vistu ikki síni livandi ráð. Neyðugt var at fáa blóðtøpparnar burtur, men blóðtynnandi heilivág til ein nýfðing? Hvussu nógv mundi hann tola og fóru hansara lítlu æðrar at megna fleiri prik?

Læknarnir vóru erligir við Tórð og Rini og søgdu sum var. Teir vistu ikki reiðiliga, hvussu teir skuldu bjarga Aroni.

Funnið var eisini fram til, at Aroni vantaði tað, tey kalla protein C. Tað er eitt evni í okkara kroppi, sum vit framleiða natúrliga og sum fyrbygir, at blóðið storknar.

Aron fekk blóðtynnandi heilivág, og tað hjálpti. Lítlu fótturnar, sum vóru bláar áðrenn, fingi bráðliga lit, og greitt var, at tøpparnir hvurvu.

Men blóðtynnandi heilivágurin viðfórði eisini, at lítli drongurin, sum varð kannaður í odd í egg áðrenn, fór at blóða.

– Tey ávaraðu okkum áðrenn. At tað blóðtynnandi fór at viðføra, at hann fór at blóða úr øllum prikunum, har hann hevði fingið sproytnar áðrenn. Tað var ræðuligt. Tað var sum hann hevði verið í kríggj. Blóðið fleyt um allan kroppin, minnst Rini aftur á.

Heilivágurin tey rópa protein C var tó ikki á goymslu í Keypmannahavn, men læknarnir funnu fram til, at í Svøríki áttu tey protein C. Heilivágurin varð sprændur inn í æðrarnar á lítla Aron, og eftir eina tíð í viðgerð hendi tað ótrúliga, at lítli kroppurin sjálvur fór at framleiða protein C, og Aron gjørdist aftur frískari og sterkari.

At skriva undir upp á at prika lítlu, tunnu æðrarnar við enn fleiri sproytnum, var ein torfør avgerð at taka. Hon var eisini lívshættislig, tað vistu tey.

– Eg vildi bara hava hann við heim aftur. Læknin segði bart út, at hann hevði bara hendan møguleikan at geva okkum, og eg segði, eg taki tað tú hevur, bara eg fái hann heim aftur á lívi, greiðir Rini frá.

Á barnadeildini var hart at vera. Meðan lítli Aron bardist fyri lívinum doyðu børn rundan um Rini og Tórð nærur alla tíðina. Rini minnst hon hugsaði, kanska Jesus pápin hevur fingið nóg mikið nú.

– Ein doyði, meðan vit bíðaðu eftir at frætta, hvussu gekk. Eg hugsaði, kanska tað ikki verður nú, tí nú hevur Jesus fingið hatta barnið, so kanska hann ikki hevur brúk fyri mínum, minnst Rini aftur á.

Tarmarnir fóru

Blóðtøpparnir og vantandi protein C vóru ikki einastu trupulleikarnir, hesin lítli kroppur hevði at dragast við. Eftir nakrar mánaðir í respirator og við einum hørðum bardaga fyri lívinum, byrjaði Aron at gerast sterkari, og bráðliga kundi hann aftur fáa vanligan mat.

– Hann lá í respirator leingi og vaknaði ongantíð. Vit sungu fyri honum og fortaldi honum søgur, og vit sóu, at tárini trillaði niður eftir kjálkanum, hóast hann ikki fekk latið eyguni upp. Tað var ræðuliga hart at síggja hann, og ikki kunna troysta við hann, greiður Tórður frá.

Í sjúkrahússtovuni vóru tvær sjúkrasystur, sum altíð vóru um Aron. Men fyrstu longu tíðina megnaðu Rini og Tórður ikki at fara út frá honum. Tey sótu har alt døgnið, fyri síðani inn ímillum at skiftast um at sova.

– Eg tordi ikki at fara, tí hvat nú um hann ikki var har, tá eg kom aftur, minnst Rini.

Rini fekk tað til vana, at hvørja ferð hon og Tórður høvdu verið úti frá Aroni eina løtu, so lat hon Tórð fara inn fyrst. Hon tordi ikki at vera tann fremsta.

– So hugdi eg at Tórði fyri at vita,

Á Ronald McDonald húsinum vóru javnan kendir danir á gátt fyri at betra um dagin hjá teimum avvarðandi. Her er Rasmus Seabach, sangari, á gátt saman við familjuni Mørk Holm

um andlitið hjá honum avdúkaði hvussu Aron hevði tað. Um Tórður sá glaður ella bangin út, minnst hon.

Aftan á tveir mánaðir á Ríkissjúkrahúsinum sluppu tey bæði at halda í Aroni aftur. Og tað var ein stór løta. Men gleðin var stokkut. Tarmarnir hjá Aroni vóru illa farnir, og hann megnaði ikki at halda nøkrum mati niðri, tá ið hann umsíðir gjørdist nóg sterkur til aftur at vakna og eta. Læknarnir funnu útav, at tað vóru 20 centimetrar av tarmunum, sum vóru so illa farnir, at maturin ikki slapp ígjøgnum.

Avrátt var, at Aron skuldi fáa stundir at vaksa seg størri og sterkari og síðani skuldu læknarnir leggja hann undir skurð og taka burtur sjúka partin av tarmunum.

14. apríl 2014 varð, tá seks mánaðir

gamli Aron, lagdur undir skurð. Tá vigaði hann áleið 4700 gramm.

– Hann varð lagdur undir skurð klokkan 9 tann morgunin. Vit vistu ikki hvat og hvussu, men tað tók so fyra tímar, tað minnst eg, sigur Tórður.

– Bíðitíðin var tað ringasta, leggur Rini aftrat.

Rini, Tórður og tey bæði eldru børnini bíðaðu eftir boðum í Ronald McDonald húsinum, sum var eitt heim fyri sjúk børn og teirra familjur.

– Telefonin ringdi, men eg tordi ikki at taka hana. Eg var bangin fyri hvat tey fóru at siga, sigur Tórður.

Í horninum vóru tó gleðið og frætta. Skurðviðgerðin hevði gingið væl, og Rini, Tórður, Adrian og Sandra fóru heim aftur á klettarnar ein góðan mánað eftir við Aroni – tann 16. mai.

Alt gekk sum tað skuldi

Á flogvøllinum í Vágum var øll familjan hjá Rini og Tórð savnað. Tað var ein góður dagur, tí nú var Aron nóg frískur til at fara heim aftur til Vágs.

– Eg minnst, eg hugsaði mangan á Ronald McDonald heiminum, at øll onnur sleppa heim uttan vit. Nær er tað okkara túrur, hugsaði Rini.

Men nú var dagurin har. Tey sluppu heim, og gerandisdagurin í Vági kundi varliga taka skap.

Í Vági var gott at koma aftur. Áðrenn Aron gjørdist sjúkur høvdu Rini og Tórður rivið køkin niður, tí